

Szerző: Sebestyén Péter (2019-02-18)

1 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/azt-hitem-hogy-pedig-dehogy-szeretet-ket-felvonasban/> internetes címről származik. A cikket 2020-09-23 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Azt hittem, hogy: pedig, dehogy! - szeretet két felvonásban

Farsang farkán, a Házasság Hetének végén történeteket olvasok. Épp Bruno Ferrero[1] van soron. Beleolvastva mindennapjainkba továbbpörgetem esszenciájukat, és meglepő következtetések, tanulságok szűrődnek le belőlük. Adva van egy család, két házastárs, vagy egy hivatásszerűen „összezárt” közösség, esetleg „csak” egy sima párkapcsolat, ahol évek telnek el együtt, egymásra utalva a közös fedél alatt. Már azt hinnénk, ki-(meg)ismertük egymás rigolyáit, kipuhatoltuk természetét, hazuról hozott szokásait, és megtanultunk elnézőnek lenni iránta. A kölcsönös bizalom, a megbocsátás, az 'egyfelé húzzuk a szekeret'-elv összezsírozta, mert együtt könnyebb a család terhét cipelni, így több az örömünk, a bánat megosztható, a fájdalom elviselhetőbb, szeretni kötelesség, és egyébként is: így szép ez az életre szóló kaland. Közben évek, évtizedek telnek el, és a (meg)szokás hatalma is nagy úr lesz, a figyelem is csökken, kialakul a 'nekem jó így' érzés, rutinossá válnak a mozdulatok, gesztusok, már egy pillantásból értjük egymást, minek változtatni, vagy erőltetni a változást, főleg magunkon. Hisz a másik így is elfogad, úgy jó ő is nekünk, ahogy van. És el kell jönnie jobb esetben az esütlakodalomnak, vagy a boldoggáavatásnak, nemritkán

Szerző: Sebestyén Péter (2019-02-18)

2 / 6 oldal | © Katolikus.ma

pedig a mennykőnek kell belecsapnia, hogy észrevegyük: a szeretett társam egy titok. És nekem eszem ágában sem volt megfejtani őt. Még csak meg sem próbáltam. Talán egy nem várt helyzet, fájdalmas élmény deríti ki: bizony mekkora hős, szent mellett éltük ki a magunk laza természetességét, jottányit sem mozdítva, hogy talán neki is könnyebb legyen. Mekkora türelem kellett neki hozzám, fel sem fogni. Pedig sokszor elég lenne egy zsebkendőnyi figyelem, beleézés, vagy a másik által nyújtott tükör, hogy észrevegyük magunkat, és jobban szeressünk.

Első felvonás: Jenő és Joli

Jenő és Joli lelkesen beszélgettek, amikor jenő egy pillanatra elhallgatott, elővett egy fehér zsebkendőt a nadrágzsebéből. Kihajtogatta, majd kifújta az orrát. Joli zavartalanul beszélt tovább. Néhány erőteljes fújás után, az élek mentén gondosan visszahajtogatta a zsebkendőt, míg végül eredeti formájába nem került, majd visszatette a zsebébe.

Mikor ismét Jolira nézett, az asszony elnémult. Tátott szájjal nézett Jenőre. Nem hitt a szemének, s ezt tekintete is elárulta.

- Valami baj van? - pillantott oda kérdően Jenő.
- Mindig ugyanígy visszahajtod a zsebkendődöt, miután kifújod az orrod?

Szerző: Sebestyén Péter (2019-02-18)

3 / 6 oldal | © Katolikus.ma

- Igen, de mi a baj ezzel?
- Hát csak az, hogy huszonöt éve vagyok a feleséged, de sosem vettem észre, hogy orrfújás után visszahajtogatod a zsebkendődet.
- És?
- Csak annyi, hogy mikor ruhát mosok, és megtalálom a zsebedben a szépen hajtogatott zsebkendőt, azt hiszem nem is használtad, ezért mosás nélkül visszateszem a fiókba.

Erre Jenőnek esett le az álla. Néhány perc múlva felkiáltott:

- Most már értem, miért kellett annyit vesződnöm a szemüvegem törölgetésével!...

Második felvonás: Kis Szent Teréz „boldogsága”

Kis Szent Teréz nagyon ellenszenvesnek találta egyik nővértársát, akit anélkül, hogy megnevezett volna, ekképpen írt le: „Van a közösségben egy nővér, akinek megvan az az adottsága, hogy mindenben visszatetszik nekem; a szokásai, a szava, egész lénye nagyon kellemetlen hatással vannak rám.” Ahelyett, hogy kerülte volna, Teréz állandóan kereste őt, és úgy bánt vele, mintha ő lenne az, akit a legjobban szeret. Ez olyan jól sikerült, hogy a nővér egy nap megkérdezte: „Lenne olyan szíves, és mondaná meg, hogy mi az, ami annyira vonzza énfelém?”

Szerző: Sebestyén Péter (2019-02-18)

4 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Valahányszor csak rám néz, mindig mosolyogni látom. „

Teréz halála után, mikor a boldoggáavatási eljárás során tanúskodni hívták az ellenszenves nővért, ő elégedetten így szólt: „Ami engem illet, annyit elmondhatok, hogy élete során igazán boldoggá tettem.”

Csak tizenhárom évvel később tudta meg, hogy ő volt az a legkevésbé rokonszenves nővér, akit Teréz az írásaiban megemlít.

A káplán vallotta be neki az igazságot, végső elkeseredettségében...

Szent az, aki átengedi magán a fényt.

Mennyi titok van még a másokban: testvér, rokon, barát, házastárs, munkatárs, – amire még nem leltünk rá. Legyünk kíváncsiak, mi rejtőzik még benne. Ne szokjuk meg a jót. Legyen az inkább ajándék. Legyen bennünk készség a gyermeki rácsodálkozásra, a folytonos meglepődésre. Megfordíthatjuk az ellenérzések irányát is: még jobban szerethetjük őt. Tehetünk azért, hogy előcsalogassuk belőle a rejtett jót. Feltörve a héjat, meg fogunk lepődni.

Szerző: Sebestyén Péter (2019-02-18)

5 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Magunkon is. Érdemes hát keresni, megnyílni előtte, lehetőleg még most, hogy ne vigye a sírba titkait, hanem minket gazdagítson velük.

Kincs, amiért hálásabbak leszünk.

In. Bruno Ferrero: ELÉRKEZETT A HAJNAL, Don Bosco Kiadó, Bp. 2015.

peterpater.com

Szerző: Sebestyén Péter (2019-02-18)

6 / 6 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/azt-hitem-hogy-pedig-dehogy-szeretet-ke-felvonasban/> internetes címről származik. A cikket 2020-09-23 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!